

LEESBOEKJE VMBO

Jonge Jury 2026

DE STAD VAN BASALT

Guido Eekhaut

Leesfragment

Blz 28 t/m 34

Bij het ontwaken blijkt de matroos nog steeds afwezig. Zijn drie makkers hebben er geen idee van waar hij naartoe is. Ik vertel dat hij na mij de tent heeft verlaten, maar meer heb ik over zijn verdwijning niet te zeggen. We roepen zijn naam – Timothy, heet hij – maar hij daagt niet op. Wat kunnen we doen? Niets. Hopelijk is hij teruggekeerd naar het basiskamp. Daar zal kapitein Spriet niet blij mee zijn.

Voorlopig zit er niets anders op dan onze weg voort te zetten. Dat doen we na het ontbijt en het afbreken en wegstouwen van de tent en de slaapzakken. We proberen dezelfde richting aan te houden, onder leiding van Sam. De matrozen zijn duidelijk niet onder de indruk van haar, maar des te meer van het feit dat ze het landschap niet kunnen zien. Ze kijken elkaar regelmatig aan, en soms fluisteren ze onder elkaar. Ik weet wat ze willen: ze willen terug naar de kust. Het zijn zeevaarders. Ze hebben een weids uitzicht over de oceaan nodig. Hier, in de mist, voelen ze zich gevangen. Ze voelen zich bedreigd. Misschien is dat wat aan Timothy knaagde en is hij op goed geluk teruggegaan naar het basiskamp.

Dan gebeurt er eindelijk wat. Voor ons in de mist doemt plots een zwarte vlek op. We lopen die richting uit en ontdekken dat het een grote, rechthoekige en rechtopstaande steen is, duidelijk door mensen gemaakt: hij is gewoon veel te regelmatig om natuurlijk te zijn. De steen is drie meter hoog, bijna even breed en een halve meter dik. Misschien steekt hij metersdiep in de bodem, dat is niet duidelijk.

‘Dit is niet van natuurlijke oorsprong,’ bevestigt Sam Bekkering, en voor het eerst spreekt iemand van ons met zijn gebruikelijke stem in plaats van te fluisteren. Ze loopt om de steen heen. ‘Ik zie geen merktekens of inkervingen. Ik had graag een opschrift gehad, zelfs in een taal die ik niet kan lezen.’

Ze beweegt haar handen over de steen. 'Basalt, denk ik,' zegt ze. 'De steen is helemaal glad en gaaf, wat erop wijst dat iemand die bewerkt heeft.'

'Iemand heeft de steen hier achtergelaten,' zeg ik. 'Maar dat moet veel moeite gekost hebben. En waar komt die vandaan? Ik heb hier tot nog toe geen zwart basalt gezien. Dit lijkt me er ook niet de omgeving voor. Er is geen vulkanische activiteit in de buurt.'

Sam reageert daar niet op, maar maakt aantekeningen in haar boekje.

'Slaan we hier het kamp op?' stel ik voor.

Ze kijkt me aan. 'Het is niet eens middag. Nee, we trekken verder. Als er één steen als deze is, zijn er misschien meer.'

Dan roept een van de matrozen ons. Hij heeft iets anders gevonden. Hij wijst naar de bodem, waar ik eerst alleen maar zwarte vegen zie, tot ik beseft dat de mist mij parten speelt. Het is bloed. Een bloedspoor, enkele meters lang. Aan het begin en aan het eind ervan is niets te zien. Geen lijk te bekennen. Een lijk zou misschien opheldering brengen, vooral als het dat van Timothy was. Dan konden we aannemen dat hij door een beer was overvallen. Nu is er alleen maar dat bloed. En geen spoor van Timothy.

Niemand van ons is geneigd om zijn naam nog te roepen. Ik weet wat iedereen denkt: we kunnen maar beter niet te veel aandacht op ons vestigen. Wat in de mist schuilgaat, willen we niet dichterbij lokken.

Omdat we niet anders kunnen, trekken we verder. Gaandeweg lijkt de mist op te trekken en kunnen we wat verder kijken, al valt er weinig of niets te zien. We lopen nog een halfuur door, en vinden dan een hele rij stenen, identiek aan de eerste. Ze staan ruwweg op een

rij, met hun vlakke voorkant naar ons gekeerd. Ze doen me denken aan grafstenen op een kerkhof. Dat is op zich al griezelig genoeg.

'Er bestaat geen twijfel meer,' zegt Sam. 'Deze stenen zijn hier door iemand geplaatst. Kijk maar, een nette rij. Zoiets doet de natuur niet.' Ze gaat aan het werk met een rolmeter, maakt aantekeningen en neemt ook foto's. 'Ik denk dat ze kunstmatig gesneden zijn, en zorgvuldig neergezet. Daarvoor is zwaar materiaal nodig. Dat kan niet zomaar met de hand.'

'Kunnen de leden van de vorige expeditie dit gedaan hebben?'

Ze trekt een gezicht en schudt het hoofd. 'Dat lijkt me onwaarschijnlijk. Ze hadden daarvoor niet de nodige middelen aan boord. En waarom zouden ze dat doen? Trouwens, zo te zien staan die stenen hier al heel lang.'

'Hoelang?'

Ze kijkt me aan. 'Dat kan ik niet zeggen. Misschien duizenden jaren. Ik weet het net zomin als jij.'

Ik merk dat de matrozen niet op hun gemak zijn. Ze kijken rond alsof ze onverwacht bezoek vrezen. Dat lijkt me belachelijk. Levende wezens hangen hier niet rond, omdat er geen voedsel is. Maar wat verklaart dan de verdwijning van Timothy en vooral het bloedspoor?

Sam wil verder trekken, en dat doen we dus. Tegen de middag kijken we naar een weids en troosteloos landschap, terwijl de mist zich ver achter ons bevindt. Een verbetering wil ik het niet echt noemen, maar de matrozen lijken zich nu wat meer op hun gemak te voelen. Dan stijgt het landschap langzaam en moeten we tegen een lange helling op.

We besluiten halt te houden en er wordt opnieuw gegeten. Ik kijk de voorraden na. We hebben nog voor vier dagen, maar ik moet

natuurlijk rekening houden met onze terugkeer. Dus zeg ik tegen Sam Bekkering dat we nog tot morgenmiddag door kunnen gaan. Als we dan nog niets belangrijks gevonden hebben, keren we terug. We keren hoe dan ook terug, wat er ook gebeurt. Ook zonder de vermiste matroos. Nergens is hier water en voedsel te vinden. Nooit eerder heb ik zo'n troosteloos en leeg landschap gezien.

Een uur nadat we onze tocht hebben voortgezet, staan we plots boven op een heuvelrug. We kijken nu naar een landschap dat zich enkele honderden meters onder ons uitstrekt. Wat we zien, beneemt ons de adem. Geen van ons heeft er woorden voor.

3

Het is de stad uit de berichten van de vorige expeditie. Maar het is geen stad zoals wij die kennen, of zijn gaan verwachten. Zelfs zij die de meest exotische plekken van de menselijke beschaving hebben gezien, kunnen dit nergens mee vergelijken. Dat blijkt ook meteen wanneer ik de reacties van de andere zeelieden hoor.

Om te beginnen zijn de gebouwen hoog. Ze steken vele tientallen meters boven het landschap uit. Allemaal bestaan ze uit dezelfde zwarte basaltblokken die we eerder zagen, netjes op elkaar gestapeld. Maar het meest verontrustende eraan zijn niet zozeer hun afmetingen, want we hebben allemaal hoge gebouwen genoeg gezien in steden als Boston en Philadelphia. Het gaat om hun proporties, daar is iets mis mee. Want de deur- en raamopeningen zijn makkelijk tien meter hoog en meerdere meters breed, alsof er een ras van uitzonderlijk grote mensen heeft gewoond.

Maar restanten van deuren, deurposten, raamlijsten of wat dan ook zijn niet te bekennen. De gebouwen zijn als lege schedels die ons aanstaren. Ze lijken ouder dan om het even welke ruïnes ik ooit zag in Cambodja, Egypte of Irak.

'Geen mens kan dit gebouwd hebben.' Dat is wat Sam zegt, met ontzag in haar stem. Ook zij is danig onder de indruk, en met reden.

De matrozen, die niet eerder over het bestaan van deze stad gehoord hebben zoals Sam en ik, staan fluisterend bij elkaar. Ze gluren naar ons, naar de stad zelf, naar elkaar. Ik kan al raden waarover

ze het onder elkaar hebben. Ze beseffen dat ze niet alles te horen hebben gekregen wat deze expeditie aangaat. En nu zullen ze mij wantrouwen, maar daar is niets aan te doen.

Sam stelt voor dat we de heuvel af lopen en de stad van dichterbij gaan bekijken, maar daar hebben de matrozen duidelijk geen zin in. Nee, zij willen met deze stad, of wat het ook is, niets te maken hebben. Die is wat hen betreft te vreemd en dus angstaanjagend.

Sam beseft dat ze zonder hen haar materiaal de vallei niet in krijgt, en vraagt hun enkele van haar instrumenten uit te pakken. Een paar dingen maar, die ze zo meteen nodig heeft. Een daarvan is een fototoestel, en ze maakt meteen een heleboel foto's.

'We moeten toch dichterbij kunnen komen,' zegt ze tegen mij. 'Dit is een heel bijzondere ontdekking. Het bewijst dat hier ooit mensen hebben gewoond, al is dat lang geleden.'

Ik schud het hoofd. 'Waarom zouden mensen hier, zo ver van de beschaving, een vreemde stad neerzetten? En bovendien zo ver van de kust vandaan? En waarom zouden ze huizen van zulke proporties bouwen? Dat slaat toch helemaal nergens op?'

Daar heeft Sam uiteraard geen antwoord op. Ze beperkt zich tot het maken van foto's.

'Ik vrees dat we hier niet lang kunnen blijven,' zeg ik. 'We hebben niet genoeg voorraad.'

Dat beseft ze zelf ook, en ze probeert zo goed en zo kwaad mogelijk op haar schetsen de locatie van deze stad aan te geven. Dat is moeilijk: ze kan geen enkel navigatie-instrument gebruiken omdat de zon onzichtbaar is, en er zijn ook geen andere oriëntatiepunten behalve de heuvel waarop we staan.

'We laten een van de radiozenders hier achter,' zegt ze ten slotte.

'De batterijen redden het nog wel een week of zo. De zender kan ons terug hiernaartoe leiden.'

Dat is wat we doen. De matrozen willen hier trouwens zo snel mogelijk weer weg, en al gauw dalen we de heuvel weer aan de andere kant af en laten we de bizarre stad achter ons.

De terugtocht verloopt zonder problemen. We passeren weer de stenen van basalt die we eerder hebben gezien, en tegen het eind van de derde dag komt ons basiskamp in zicht.

Kapitein Spriet luistert naar mijn verhaal in het salon van De Wanhoop. We zijn er alleen, hij en ik. De bemanning zal wel op de hoogte gebracht worden van wat we in het binnenland hebben gezien, want we kunnen de drie matrozen die zijn meegegaan niet verhinderen de anderen alles te vertellen. Het maakt ook niet zoveel uit. We zitten allemaal samen in dit avontuur.

Spriet zegt weinig over de verdwijning van Timothy. Hij beseft dat we niets konden doen en beaamt dat naar de man zoeken zinloos was geweest in die mist. Het bloedspoor verontrust hem in hoge mate. Hij zal het allemaal opschrijven in het scheepsjournaal.

Sam ontwikkelt haar foto's, en de gebouwen zien er op papier nog vreemder uit dan ze in werkelijkheid waren. Zij en de beide andere wetenschappers onderzoeken ze nauwkeurig, maar zijn niet in staat veel conclusies te trekken. Dat de gebouwen oud zijn, is duidelijk genoeg. Misschien waren ze ooit in goede staat en bewoond, maar dan wel erg lang geleden.

Terwijl de kapitein en ik in het salon zitten, sluipt Bezeke binnen. Ze lijkt op haar hoede. Ze kijkt ons beurtelings aan en gaat dan recht op in een van de fauteuils zitten. Ze observeert een hoek van

**VANAVOND BIJ
DE RIVIER**

Elin Meijnen

Leesfragment

Blz 80 t/m 84

Ik sla mijn arm om hem heen en stomp hem op zijn kop. ‘Je bent irritant.’

‘Graag gedaan.’ Idris grijnst. ‘Ik denk graag mee.’

Misschien is dat het verschil. Dat Idris uit zichzelf dingen bedenkt. Dat hij ideeën heeft, mogelijkheden ziet. Zo zijn wij niet, pap en ik. Misschien moet daar eens verandering in komen.

* * *

Lilou komt aangelopen met een rugzakje over haar schouder. Ze draagt een tuinbroek met daaronder een hemdje, haar benen zijn bloot en glimmen een beetje van de zonnebrand. Op haar hoofd staat mijn pet. Ze zegt er niks over, alsof het gewoon haar pet is. Ik wil een grapje maken maar ze komt meteen ter zake. ‘Heb je een boek? Ik wil een Nederlands boek lezen.’

Ik heb geen boek.

Lilou blijkt erg serieus als het gaat om het leren van de Nederlandse taal. Ik had me verheugd op een beetje flirten, wat klaagverhalen over haar stomme vriend, maar niks van dat alles. Ze heeft duidelijke wensen.

Ik ren terug naar de tent en pak het eerste boek dat ik tegenkom. Iets dat pap aan het lezen is over fitness en conditie. Moet kunnen.

Even later zitten we naast elkaar op het bankje.

‘Ik lees hardop en jij verbetert. Goed?’

‘Wat jij wil, Lilou.’

‘*Master your mindset?*’ Ze kijkt me aan. ‘Is dat Nederlands?’

‘Alleen de titel is Engels volgens mij. Hij is van mijn vader.’

Ze leest: 'Wees een inspiratiebron voor anderen.'
 'Begrijp je dat?'
 Ze knikt. 'Inspiration ken ik. Wat is "wees"?'
 'Iets met *être*. *To be*. Dat je inspiratie geeft aan anderen.'
 'Quelle sottise.'
 'Wat?'
 'Non-sens, idiote?'
 'Ah, je bedoelt onzin.'
 'Onzien,' zegt Lilou. Ik verbeter haar niet, dit is veel te schattig. 'Ja, *onzien*,' zeg ik. 'Waarom vind je dat onzin?'
 'Je moet jezelf inspireren. Meer niet.'
 We lezen verder. Nederlands is nog niet makkelijk, merk ik. Maar ze pakt het heel snel op. Na één keer voorzeggen kent ze de woorden al.
 'Hoe doe jij dat?' vraag ik. 'Ik wou dat ik dat kon, na één keer alles onthouden. Dan had ik niet zo'n moeite met school.'
 'Ik kan dat,' zegt ze. Ze kijkt me trots aan. 'Ik zie de beelden van de woorden. Als een foto. En dan vergeet ik ze niet meer. Dat is mijn *denkwijze*.' We lachen want dat woord heb ik haar zojuist geleerd.
 We werken een uur, dan moet ze gaan. We weten nu dat 'geloof in jezelf' je grootste kracht is. En dat je 'je mooiste leven' kunt bereiken als je dit boek leest. Lilou vindt het onzin, maar ze leert veel en schrijft zinnen en uitdrukkingen op in een boekje, met het handschrift van een Française.
 'Tot morgen, Zjay? Ik moet nu werken.'
 'Is goed...' Ik laat een stilte vallen. 'Over dat baantje?'
 'Oui, ik heb het besproken met mijn oma. We kunnen niet betalen. Maar je mag met korting op de camping. Of gratis, dat weet ik niet.'

'Dus werken om hier gratis te kamperen? Dat vinden mijn ouders vast heel fijn.'
 'En ik vind het gezellig.' Eindelijk kijkt ze me echt aan. Niet als leerling die Nederlands wil begrijpen, maar als Lilou die mij wil begrijpen, en mij misschien een beetje leuk vindt?
 'Ga jij wel eens mee met de groep naar de rivier?' vraag ik verlegen. 's Nachts als de lichten uit zijn?'
 Ze pakt haar rugzak en stopt het opschrijfboekje erin. 'Na half elf in de avond? Eigenlijk nooit.'
 'Jammer,' zeg ik.
 'Jammer?'
 Ik knik. Haar ogen boren zich in de mijne. Er springt een vonkje over. 'Misschien ga ik toch een keer mee,' zegt ze. Ze kust me op mijn wang en loopt weg.
 Ik blijf zitten. Mijn wang voelt bijzonder en ik wil niet dat dat verdwijnt. *Misschien gaat ze toch een keer mee*. Zou ze echt? Deze week?

* * *

'Ga recht staan en zet je voeten op schouderbreedte. We doen beide armen tegelijk.' Ik sta aan de rand van het grasveld en zie mijn vader en Idris in de verte aan het werk. 'We beginnen met de *Biceps curl*. Laat je armen rustig hangen...' Ik kan een glimlach niet onderdrukken. Idris heeft mijn raad opgevolgd en laat zich trainen door pap. Ik bekijk ze van een afstandje en luister naar de stem van mijn vader. Rustig, zelfverzekerd, als een echte coach. Zie je wel dat hij het nog kan, denk ik. Hij moet altijd even opstarten in de ochtend, maar dan is hij er weer. Net als gisteren, dat we samen in de regen de tent strak

zetten, dat lukte ook. 'Als je de dumbbells lift, adem je uit. Goed zo. Houd vast.' Hij loopt om Idris heen en corrigeert zijn houding. 'Nu terug. Laat ze niet vallen, controleer de beweging.' Idris werkt zich in het zweet. Hij luistert geconcentreerd naar mijn vader en probeert de oefeningen perfect uit te voeren. 'Adem in. Nog een keer.' Voor het eerst zie ik pap weer in actie, na al die maanden ziekte. Een gevoel van geluk stroomt door me heen. Zo ken ik hem, zo ben ik trots op hem. Verderop staan een paar jongens toe te kijken. Ze willen meedoen volgens mij. Zo ging dat vroeger ook altijd als we in de sportschool aan het werk waren.

Ik besluit ze met rust te laten en wandel door naar de tent. Mijn moeder staat broodjes te smeren. Ik roep: 'Heb je pap gezien? Met Idris?'

Mam knikt. 'Fijn, hè.' Ze snijdt een tomaat en steekt me een stukje toe. 'Idris kwam het vragen.'

'Top.'

'Wil je een broodje?'

'Graag.' Ik ga zitten. Zo te horen is mam in een goede bui. Ze grinnikt om zichzelf omdat ze een te dikke klodder mayonaise op de tomaten heeft gespoten en likt smakkend haar vingers af.

'Mam?'

'Jay.'

'Ze zoeken iemand bij de Keur. Om op te ruimen en te sjouwen. Dat hoorde ik gisteren van Lilou.' Ik spreek *Lilou* achteloos uit, in de hoop dat mam niks aan mij merkt. 'Ik kan dat wel doen, dan krijgen we korting voor deze kampeerplek.'

'Nee joh, jij hebt vakantie!' zegt mam. 'Dat baantje was een grapje van mij. Je hebt al geregeld dat we de koelkast mogen

houden. Ga jij je nou maar vermaken met je vrienden.' Ze geeft me nog een stuk tomaat en een zoen op mijn hoofd.

'Misschien vind ik het wel leuk,' zeg ik. 'Maar als het niet hoeft...'

Ze zet glazen en een karaf water op tafel. 'Schenk jij even in? Ik hoop toch zo dat Chris een goede sessie heeft met Idris. Dat het hem wat zekerheid geeft.'

'Dat hoop ik ook,' zeg ik. Ik zie pap weer voor me op het veld met mijn vriend. Zijn geduld en zijn rust.

Ik vul de glazen met het koude water en neem een slok.

'Mam?'

'Jay.'

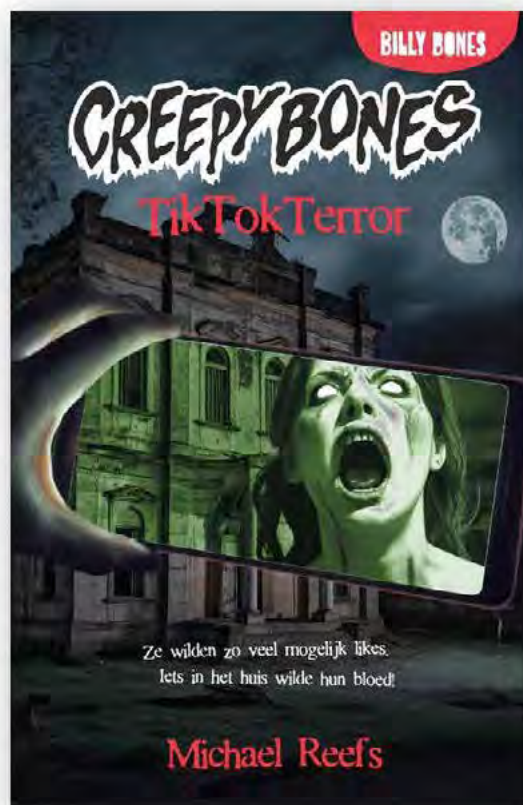
'Denk je dat het goedkomt met pap?'

'Zeker.' Ze reikt me een broodje aan en komt tegenover me zitten. 'Het komt zeker goed met pap.'

* * *

Dylan en Tijn hebben gevraagd of ik meega naar de supermarkt om drank te halen. Ze hebben een oude Toyota die als hij start een grote dot zwarte rook uitspuugt, waardoor de kampeersers naast ons hoesten en heel boos kijken. Maar wij zwaaien vriendelijk en rijden toeterend het terrein af. Er staat lekkere muziek op en ik geniet van mijn vrijheid. Ik wil later ook een eigen auto.

Het is grappig om Dylan, die ik al heel lang ken, te zien als helft van een koppel. Hij lijkt meteen tien keer ouder met zijn *schatje-dit* en *liefje-dat*. Alsof hij hier jaren op heeft gewacht, een leven als volwassene met een auto, een caravan en een vriendje. Tijn is gewoon aardig en chill. Hij doet gelukkig

TIKTOKTERROR

Michael Reefs

Leesfragment

Blz 7 t/m 15

Hoofdstuk 1

De legende van de Engel des Doods

Het is doodstil op het afgelegen kerkhof. Op het ruisen van de bladeren van de bomen na. Die werpen lange schaduwen over de honderden graven. Schaduwen waar gevaren ongezien in verborgen kunnen blijven.

De volle maan die aan de heldere hemel staat werpt een zwak schijnsel op de graven. De meeste namen op de verweerde stenen zijn door de eeuwen heen onleesbaar geworden.

Een rilling trekt over Jasons rug. Hij houdt zijn telefoon wat rechter en probeert een paar grafstenen in beeld te brengen. Samen met zijn vrienden is hij live op TikTok. Ze zijn kilometers ver van huis om op dit kerkhof de legende van de Engel des Doods te onderzoeken. Een engel die alleen in het licht van een volle maan zijn bloedrode tranen zou laten vloeien. En als dat gebeurt, zou je voor altijd in de greep van de engel zijn...

Wat natuurlijk onzin is, denkt Jason. Maar daarvoor zijn ze hier: om te bewijzen wat er wel en vooral niet waar is van die legende. Al van jongs af aan is hij geïnteresseerd in paranormale activiteiten. Hij bleek niet de enige in zijn klas te zijn met deze interesse. Algauw ontdekte hij dat ook zijn klasgenoten Maeve, Nola en Nathan zich bezighouden met geesten en alles wat daarmee te maken heeft. Samen met hen, inmiddels zijn beste vrienden, heeft hij het populaire TikTok-kanaal *UrbanPhantomExplorers* opgericht. Een kanaal waarin ze verlaten gebouwen of plaatsen onderzoeken om geesten en andere paranormale activiteiten vast te leggen op camera.

Als het ze vanavond lukt om de legende van de huilende engel vast te leggen, hebben ze er zo weer honderd volgers bij, denkt Jason.

‘Schijn eens bij!’ zegt hij tegen Maeve, die de hele tijd met allerlei dingen bezig is, behalve met dat wat ze moet doen. Echt iets voor haar. Gek kan Jason ervan worden. Het liefst zou hij het zelf doen, maar hij is al druk genoeg met alles goed in beeld brengen.

Hij loopt op een grote, grijze graftombe af. Die ziet er net zo grauw en verweerd uit als de grafstenen eromheen. In dit mausoleum zou de doodskist staan van een bekende dokter. Dokter Zwartput. De graftombe is omheind met een laag, gietijzeren hek. Het heeft een donkergrijs schuin dak met in het midden een hoge toren, waarin een klok hangt.

Voor de deur hangt een dikke ketting. En achter die deur staat het beeld van de engel die volgens de legende vannacht zou moeten gaan huilen. Precies om middernacht. Jason kijkt op de klok. Over exact tien minuten is het zover.

‘Niet te dichtbij,’ fluistert Nola. ‘Straks gaat er een alarm af of zo.’

Al de hele tijd schijnt ze met haar zaklamp alle kanten op. Alsof ze zo al het duister om hen heen kan verjagen.

‘Er is hier nergens een alarm,’ merkt Maeve op. ‘Dus maak je niet bang.’

Jason kijkt continu van de graftombe naar zijn telefoon. Hij houdt zo veel mogelijk de comments van de kijkers in de gaten. De meeste willen actie zien. Daar kan Jason wel voor zorgen.

Hij doet nog een stap naar voren en gaat vlak voor het hek van het mausoleum staan.

‘Hier, pak jij de telefoon,’ zegt Jason tegen Maeve.

Hij klimt over het hek en loopt behoedzaam het kleine trappetje op naar de deur. Vlug kijkt hij over zijn schouder. Nola en Maeve staren hem met grote ogen aan. Jason rammelt aan de zware ketting. Die gaat niet zomaar los.

Ineens klinkt er een lage mannenstem. ‘Jason...’

Onmiddellijk draait Jason zijn hoofd. Die stem... Hij wil er niet aan toegeven, maar even leek het alsof zijn hart een slag oversloeg. Ook de meiden hebben zich

omgedraaid. Nola is lijkbleek geworden. Maeve slaat een arm om haar heen, om haar gerust te stellen.

‘Ja, Jason, ik heb op je gewacht. Eindelijk ben je er.’ De stem komt achter een hoge grafsteen vandaan. ‘Kom maar binnen, dan kan ik je in mijn armen sluiten en nooit meer loslaten.’ De stem sluit af met een dreigende, duivelse lach.

Daarna keert de stilte terug.

Natuurlijk, denkt Jason ineens opgelucht. Dit had hij kunnen weten. Hij loopt het trappetje weer af en gaat voor het hek staan.

‘Kom maar tevoorschijn, Nathan!’ roept hij.

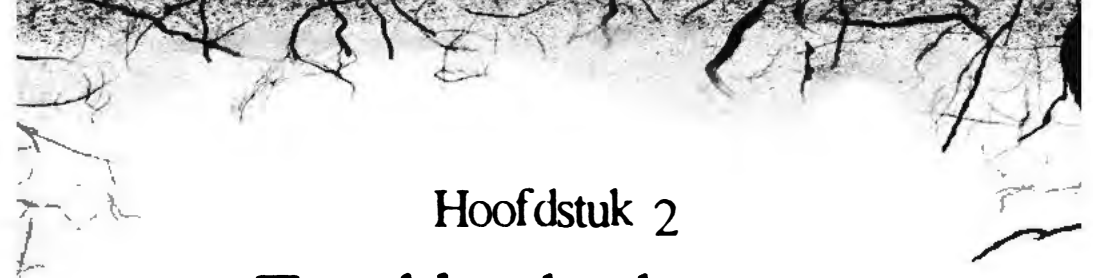
Nathan springt achter de grafsteen vandaan. Lachend loopt hij op Maeve en Nola af.

‘Ik had jullie goed te pakken!’ roept hij.

‘Echt niet,’ snuift Maeve. ‘Ik wist meteen dat jij hierachter zat.’ Ze kijkt Nola aan. ‘Gaaf het?’

Nola haalt een paar keer diep adem. ‘Tuurlijk.’ Ze richt zich tot Nathan. ‘Jij ook altijd met die stomme pranks.’

Ineens rammelt er iets achter Jason. Met een ruk draait hij zich om en hij staart naar de ketting. Die gaat flink tekeer en bonkt hard tegen het hout van de deur. De meters die ze bij zich hebben om de aanwezigheid van geesten te detecteren, maken plotseling overuren. Jason durft niet meer te ademen. Zou dit dan het moment zijn dat ze echt geesten gaan ontmoeten?

Hoofdstuk 2

Een bloedrode traan

‘Heb jij dit gedaan?’ fluistert Nola met een trillende stem.

Jason kijkt haar aan en schudt zijn hoofd. Even voelt het alsof zijn hart ook zit opgesloten in dat mausoleum achter hem. Zo’n beklemmend gevoel geeft de situatie hem.

‘Kelly043 vraagt of Nathan dit niet aan het doen is,’ zegt Maeve. Ze draait zich om en richt de telefoon op Nathan. ‘Nou, Kelly, zoals je kunt zien is Nathan net zo wit geworden als Nola.’ Ze lacht er vals bij. ‘Net goed, Nathan.’

‘Oké.’ Jason haalt diep adem. Hij wijst naar de telefoon in Maeves handen. ‘Mag ik?’ vraagt hij, terwijl hij de telefoon van haar overneemt. ‘Ik zal het jullie laten zien.’

Zijn hart bonkt in zijn keel. Het liefst zou hij hier zo gauw mogelijk weggaan, maar met het laatste restje moed dat nog in zijn lijf zit, gaat hij toch weer het trappetje op. Hij blijft voor de deur van het mausoleum staan en houdt de telefoon wat lager, zodat de ketting goed in beeld komt.

'Wij hebben er absoluut niets mee te maken. Er zit niets aan de ketting vast. Hij beweegt...'

De ketting rammelt nu zo hard dat de haken waarmee hij vastzit aan de muur aan beide kanten los beginnen te laten. Ook al wil Jason liever terug naar zijn vrienden, hij houdt zijn telefoon zo stil als hij kan en probeert alles goed in beeld te krijgen. Alles in zijn lichaam spant samen om de angst zo veel mogelijk in bedwang te houden.

'Zien jullie dat?' roept hij, om boven het lawaai van de ketting uit te komen. 'Dit zijn wij echt niet!'

De haken schieten los uit de muur en vallen samen met de ketting op de grond, vlak voor Jasons voeten. Jason deinst achteruit. Angst stroomt als een waterval door hem heen, terwijl hij probeert de controle over zijn zenuwen terug te krijgen.

'Zweer dat jij dit niet deed, Jason,' smeekt Nola. 'Ik hak je kop eraf als ik erachter kom dat jij dit allemaal in scène hebt gezet!'

Jason wil antwoord geven, maar dat blijkt nog niet zo makkelijk. 'Ik...' probeert hij, en dan heeft hij eindelijk zijn stem terug. 'Echt niet, Nola. Dit is allemaal echt.' Hij wijst naar een van de meters. 'Kijk maar naar die EFM-meter, die slaat helemaal rood uit.'

Jason bukt om de ketting op te rapen, maar die lijkt wel een ton te wegen. Hij snapt er niets van. Hoe kan dit allemaal?

De deur van het mausoleum gaat krakend een klein stukje naar binnen toe open. Een deur die al meer dan honderd jaar niet meer open is geweest.

Jason komt overeind en gluuert voorzichtig de graftombe in. Precies in het midden op de doffe tegelvloer staat het bijna drie meter hoge standbeeld van een imposante engel. Hij lijkt net een wachter van het hiernamaals, met zijn enorme ingeklapte vleugels.

Door de kier van de deur en de smalle ramen in de muren vallen een paar stroken maanlicht naar binnen. Precies op het gezicht van het beeld. De stenen ogen van de engel staren Jason aan.

Jason strekt net zijn arm om de deur wat verder open te maken, als plots een ijskoude wind in zijn richting blaast. Tegelijkertijd slaat een smerige lucht op zijn longen, als van weggrottend vlees. In zijn hoofd woedt er een strijd tussen wegrennen en blijven staan. Het kost Jason moeite zijn telefoon recht te houden, zo erg trillen zijn handen.

Nog even, denkt hij. Dit is het moment waar hij zo lang op heeft gewacht. Eindelijk kan hij iets onverklaarbaars laten zien.

'Jason!' bijt Maeve hem toe. 'Jason, kom!'

Jason kan zich niet omdraaien. Zijn lichaam weigert en zijn blik zit gevangen in die van de engel.

De klokken van de kerktoren verderop luiden. Tien... elf... twaalf keer.

Ineens lichten de ogen van de engel spierwit op. Dan rolt er een bloedrode traan over de linkerwang van het beeld.

Ergens achter in zijn bewustzijn hoort Jason zijn vrienden wegrennen. Hij houdt zijn telefoon wat hoger, maar alles in hem schreeuwt dat hij ook moet vluchten.

Opnieuw duikt er een ijskoude wind op. Deze keer ziet Jason ook iets wits achter de engel verschijnen. Een witte mist, die op hem af duikt en dwars door hem heen gaat.

Hij struikelt naar achteren en valt bijna van het trappetje af. Hij weet nog net zijn evenwicht te bewaren, klimt razendsnel over de omheining en vlucht weg. De TikTok-live kan hem niets meer schelen.

Hij rent tussen de grafstenen door. De donkere bomen rondom de begraafplaats schudden hun takken wild heen en weer. Hij voelt de ijskoude wind in zijn nek snijden. De adrenaline giert door zijn lijf en laat hem alleen nog maar harder rennen. Jason dwingt zichzelf om niet achterom te kijken.

Hij ziet Maeve, Nola en Nathan verderop staan, aan het einde van het kiezelpad bij de ingang van de begraafplaats. Hun gezichten zijn lijkleek.

Bij zijn vrienden komt hij pas tot stilstand. De eerste seconden heeft hij nodig om op adem te komen. Dan draait hij zich om. De rust is weer neergedaald op de begraafplaats. Geen enkel teken van een geest te bespeuren.

‘Wat was dat nou?’ vraagt Nola, die helemaal overstuur is en als een bezetene in haar nepkrullen zit te friemelen.

‘Ik... ik weet het niet,’ moet Jason bekennen. ‘Maar gelukkig hebben we alles op beeld staan.’

‘Ik dacht het niet,’ zegt Nathan. ‘Kijk maar eens op je scherm.’

Jason draait zijn telefoon om. De telefoon is vergrendeld en de TikTok-live is beëindigd.

Alles is voor niets geweest.

MOORDNACHT

Cis Meijer

Leesfragment

Blz 5 t/m 14

‘Monsters are real, and ghosts are real too.

They live inside us,
and sometimes, they win.’

– Stephen King, *The Shining*

PROLOOG

ZES JAAR EERDER

‘Wie niet weg is, is gezien!’ Pip begint te tellen, met haar rug naar ons toe. We rennen het pleintje af, verschillende kanten uit. Ik sprint achter mijn buurjongen aan.

‘Ravi, wacht!’ roep ik. Hij kijkt achterom. Eigenlijk wil ik terug naar binnen, naar het feest van de burens. Zo meteen zetten ze voor de kinderen de film *Liar Liar* aan op hun grote tv-scherm.

‘Kom nou,’ schreeuwt Ravi. Ik ren harder om hem in te kunnen halen. Maar het volgende moment slaat hij links af. Gaat hij de steeg in? Slim, dan kom je uit aan de achterkant van onze huizen. Goede schuilplekken. Ik stuif achter hem aan.

Als ik de hoek om ben, zie ik hem niet.

De stem van Pip klinkt door tot in de steeg. ‘Acht, negen...’

Ik heb geen tijd meer om Ravi te zoeken, dus ik ren naar de achtertuin van ons huis. De schuurdeur staat

op een kier. Snel duik ik de schuur in. Hijgend ga ik op mijn hurken zitten, mijn hart klopt in mijn keel. Het is hier donker. Achter me verschuift iets. Mama zei laatst dat ze muizen had gezien. Dat ze gif moest strooien. Ik huiver en spits mijn oren.

Voetstappen galmen door de steeg en gaan de tuin voorbij. Ik richt me op en duw de deur op een kier. Dan registreer ik een beweging vanuit de werkkamer van mama. Ik zie haar vanachter het halfopen gordijn vandaan komen. Waarom is ze nu al van het feest weggegaan? Ze kijkt kort naar buiten. Haar staart beweegt. Het lijkt of ze danst.

Of... Wacht, er is iemand bij haar. Een man. Het kan papa niet zijn, hij is naar Frankrijk voor zijn werk. Wie is het dan wel? Hij staat half verscholen achter het gordijn. Het enige wat ik kan zien, is dat hij kort haar heeft. Korter dan dat van papa. Ik krijg het ineens ijskoud. Wat doet hij bij ons thuis? Zo dicht bij haar?

Hij slaat zijn arm om haar heen en trekt haar tegen zich aan. Ik slik.

Verbijsterd staar ik naar de twee achter het raam.

Ik wil dit niet zien, ik wil niet dat dit echt is. Ik knijp mijn ogen stijf dicht. Laat het alsjeblieft niet waar zijn, denk ik. En dan open ik ze weer.

Ze staan daar nog steeds, dicht tegen elkaar aan. Mijn maag maakt een salto. Ik ga rechtop staan. Probeer rustig te ademen. Wat nu?

Het volgende moment voel ik een windvlaag in mijn hals... Geritsel achter me. Voordat ik me kan om-

draaien, beukt er iets tegen mijn rug. Ik klap met mijn kin tegen de deur en val op de grond. Een pijnscheut trekt door mijn hoofd. In een flits zie ik een schim op me af duiken.

Twee handen om mijn nek. Vingers drukken in mijn keel. Ik probeer te roepen, maar krijg bijna geen lucht.

Iemand draait me op mijn rug en dekt mijn gezicht af. Gaat met zijn volle gewicht op me zitten. Hoe meer ik tegenstribbel, hoe harder hij terugduwt. Waarom doet hij dit? Wie is dit? Ik krijg bijna geen adem meer. Probeer me los te wurmen. Niet doen, wil ik roepen. Niet doen! Ik heb lucht nodig, snel.

Mijn hoofd duizelt. Alle kracht vloeit weg uit mijn lichaam. Tranen branden achter mijn ogen.

Mama, help me! Ik stik.

Ravi verklaarde me voor gek dat ik het hele weekend een masterclass acteren volg. Snap ik, maar ik zet alles op alles voor mijn filmauditie komende maandag. Na een grappig rollenspel met zes andere deelnemers hebben we even pauze. Met de tranen van het lachen nog in mijn ooghoeken haal ik een flesje water uit mijn rugzak. Ik neem een slok. Dan pak ik mijn telefoon, maak een selfie en stuur hem naar Ravi.

Top hier. X

Zie ik tranen?

Je mist mij natuurlijk.

Ik grinnik.

Ik mis je als kiespijn. Grappenmaker.

Net als ik mijn telefoon wil wegstoppen, krijg ik een nieuw appje. Tot mijn verrassing is het van Sara.

Hey Kess, kan ik ff langskomen?

Ik zit ergens mee... Moet het kwijt.

Wil het alleen met jou delen.

Ik staar naar mijn telefoonscherm. Dus nu heeft ze mijn hulp nodig? Ik voel me blij en boos tegelijk. Soms vind ik het moeilijk dat Sara en ik de laatste maanden uit elkaar zijn gegroeid. Het is Nikki voor en Nikki na. En Nikki is niet van plan om Sara met mij te delen. Dat Sara zoiets belangrijks aan mij wil vertellen voelt gek, maar ook als een dikke middelvinger naar Nikki.

Op mijn telefoon zie ik dat de pauze bijna voorbij is. Snel app ik Sara terug:

Hey Saar. Ben niet thuis. Wat is de juice?

Geen vette roddel.

Maar ik zweer het. Dit geloof je niet.

Heb iets ontdekt over iemand.

Niemand weet het.

Ik kan het niet opschrijven. Als iemand het ontdekt...

Wanneer ben je thuis?

Ben naar een weekendmasterclass acteren.

Pas morgenavond terug.

Vanavond bellen?

Nee, lukt niet.

Moet naar een voorstelling.

Maandag ff na school voor ik naar auditie ga?

Of heb jij dan auditie?

Nee, ik 's avonds pas. Na school is goed.

Dan kan ik het je ook laten zien.

Anders geloof je het niet.

Maar ECHT met niemand over hebben.

Het moet geheim blijven.

‘Kess, we gaan verder. Kom je erbij?’ roept onze acteer-coach.

‘Ik kom eraan,’ zeg ik. Mijn vinger hangt boven het scherm.

Je kent me, ik vertel niks door. Promise.

Ik leg mijn telefoon weg en ga terug naar de groep. Geen idee waar Sara het over heeft. Wat kan er aan de hand zijn?

TO LIE FOR

Chinouk Thijssen

Leesfragment

Blz 105 t/m 113

Hoofdstuk 15

Shay

We mochten terugkomen als we iets hadden om te laten zien, zei de agent. Dus nu lopen we met z'n vieren opnieuw naar het politiebureau, maar deze keer met onze speelgoedwapens. Dat van Aysegül hebben we stiekem meegenomen toen we in haar slaapkamer waren. Tegen haar vader hebben we gezegd dat we naar foto's wilden kijken. We moesten iets verzinnen om in de buurt te komen van de doos waar de nephamer in lag.

Het was zo raar om op haar kamer te zijn terwijl we wisten dat zij daar nooit meer binnen zou komen. Maar we moeten de waarheid achterhalen. En ik weet zeker dat wij ook in gevaar zijn.

Wat is er toch gebeurd tijdens het vluchten naar de toiletten? Ik kan het niet verwerken dat ik het niet weet, en dat we niks hebben kunnen doen om haar te helpen. Ze moet zo bang zijn geweest.

Wanneer we ons bij de balie melden, krijgen we te horen dat de agent er vandaag niet is.

‘Maar we mochten terugkomen,’ zegt Tatum, en ze houdt de plastic tas voor zich uit, waar onze ‘cadeautjes’ in zitten. ‘We hebben

bewijsmateriaal. Het is belangrijk.'

De vrouw aan de balie zucht. Ze leunt met haar kin op haar linkerhand, en met haar elleboog op het bureau. 'Waar gaat het over?' vraagt ze uiteindelijk.

'De moord op Aysegül Topal. Onze vriendin,' verduidelijk ik. 'Ze is ... omgekomen tijdens een schietpartij in een club.'

De vrouw reageert niet.

'We hebben gisteren alles al verteld,' ga ik verder. 'Nu moeten we echt iets laten zien. Ik denk dat het de zaak verder kan helpen.'

'Welke zaak?'

Het lijkt wel alsof ze een of andere robot is. Ze knippert niet eens met haar ogen. Moet ze niet met pensioen of zo?

'Dat vertel ik net.' Ik rol met mijn ogen.

Gigi zet haar handen op de balie en leunt naar voren, met haar gezicht recht voor dat van de medewerkster. 'Luister, is rechercheur Valk er wel? Hij weet hier meer van en wil ons vast spreken.'

Getyp op het toetsenbord. Nog steeds kijkt de vrouw chagrijnig. 'Hij is vandaag aanwezig,' laat ze met tegenzin weten.

'Kunt u hem dan even roepen?' vraagt Tatum dwingend. 'Het heeft nogal haast, ziet u.' Opnieuw houdt ze de tas omhoog, ook al kun je er niet doorheen kijken en zou hij net zo goed vol met boodschappen kunnen zitten.

Vijf minuten later lopen we achter een kleine, wat oudere man aan. Hij heeft een politiepet op en draagt een broek waar bretels aan vastzitten. Zijn gestreepte overhemd is keurig ingestopt. Hij gaat ons voor naar een deur waar een bordje op hangt. *Rechercheur Valk*, staat erop.

We mogen naar binnen en Tatum en Gigi gaan op de stoelen

zitten tegenover het bureau van de rechercheur. Hij gebaart naar de hoek. Daar staan klapstoelen. Die pak ik voor Maeve en mij.

'Jullie komen naar aanleiding van de schietpartij in Delphine,' begint hij. 'Als ik het goed heb begrepen, waren jullie aanwezig toen het vuur werd geopend en hebben jullie wat vragen.'

'We hebben gisteren een collega van u gesproken,' vertel ik. 'Onze vriendin Aysegül Topal was met ons mee, maar zij heeft de avond niet ... overleefd.' Ik slik de brok in mijn keel weg. Het blijft moeilijk om over haar te praten.

De rechercheur knikt en kijkt me aan.

'Toen wij ...' Ik gebaar naar ons vieren. '... naar de toiletten vluchtten, rende Aysegül achter ons aan. Maar ze is nooit bij de toiletruimte aangekomen. We hebben haar niet meer gezien.'

Rechercheur Valk begint te typen en kijkt naar zijn computer. 'Mijn informatie zegt dat ze inderdaad niet in de toiletruimte is gevonden.' Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Op deze foto lijkt het een beetje op een kleine hal.'

'Heeft u een foto van haar?' Ik hou mijn adem in. Ik wil haar niet zien. Niet zo. Niet dood.

'Ik zal jullie de foto besparen,' zegt hij tot mijn opluchting. Hij staart naar het scherm en begint weer te typen. 'Ah, hier heb ik het. Ze is gevonden voor de nooddeur, aan de andere kant van waar de toiletten zich bevinden.'

Maar dan is ze ons voorbijgerend? Heeft ze niet gezien dat we naar rechts gingen?

'Ze is niet geraakt door een kogel,' vertelt Maeve. 'We weten al dat ze is neergeslagen met een hard wapen. Een hamer.'

'Hoe ...' Rechercheur Valk fronst.

‘Uw collega heeft het ons verteld,’ legt Gigi uit. ‘Dus u hoeft niet te kijken alsof we niet weten waar we het over hebben.’

Ik schraap mijn keel. ‘Meneer ... Rechercheur.’ Ik laat mijn stem wat zachter klinken. ‘We vermoeden dat de dood van onze vriendin niets te maken heeft met de schietpartij.’

In een paar zinnen vertel ik alles wat er de laatste tijd is gebeurd. Ik laat ook het spraakbericht horen dat we hebben opgenomen toen we werden gebeld.

Tatum houdt de plastic tas omhoog en leegt hem op het bureau. Ze legt de speelgoedwapens netjes naast elkaar.

Rechercheur Valk werpt er een blik op, knippert met zijn ogen en begint te lachen. ‘Nemen jullie mij nu in de zeik?’

‘Ik weet dat het speelgoed is,’ zegt Tatum, ‘maar dit zijn de wapens die we hebben gekregen. De hamer was van Aysegül. Snapt u het nu? Degene die haar schedel heeft ingeslagen, heeft dat met het wapen gedaan waarmee ze werd bedreigd. Dit is heel serieus.’

‘En nu zijn we bang dat ons ook iets overkomt,’ voeg ik toe.

De rechercheur schudt zijn hoofd langzaam van links naar rechts en legt zijn handen in zijn nek. ‘Dit is gestoord. Ik trapte er bijna in.’ Nog een bulderende lach. ‘Sorry, dames. Leuk geprobeerd, maar ik heb geen tijd voor een spelletje Cluedo. Jullie weten de uitgang te vinden?’ Hij staat op en opent de deur. ‘Ik heb nog meer te doen,’ zegt hij als we blijven zitten, en hij gebaart naar de deuropening.

‘Dit is geen spel!’ schiet ik uit. ‘Onze vriendin is dood en we willen de dader pakken.’ Ik bal mijn vuisten en werp hem een woedende blik toe. Hij lacht ons gewoon uit!

Valk doet de deur weer dicht en gaat met een zucht op zijn stoel zitten. Dan gebaart hij naar het speelgoed dat tussen ons in ligt.

‘Jullie snappen toch wel dat jullie niet heel serieus overkomen met neppe Cluedowapens?’

‘Waar heeft u het over?’ vraagt Tatum.

De man knikt langzaam en begint dan weer te typen. Hij draait het computerscherm naar ons toe. ‘Bij Cluedo wordt iemand vermoord en moet je raden wie het heeft gedaan, waar en met welk wapen.’ Hij wijst naar een afbeelding. ‘De wapens die jullie hebben meegenomen, horen bij het spel.’ Dan tikt hij een paar keer op het scherm. ‘Kijk, een revolver, een flesje vergif, een slagersmes, een touw en ... een hamer. De overige wapens zijn een hooivork, een wijnfles en een honkbalknuppel.’ De rechercheur draait het scherm weer terug. ‘Cluedo, dus. Er zijn meerdere versies, met verschillende wapens, maar deze set hoort bij het spel dat ik ooit heb gespeeld. Ik herken ze meteen.’

Niemand van ons weet iets te zeggen.

‘Jullie horen dit echt voor het eerst, hè?’ Rechercheur Valk observeert ons. Hij kan vast zien dat we niet liegen. ‘Oké, als het waar is wat jullie zeggen, dan loopt er iemand rond die jullie bedreigt en een van jullie heeft vermoord met diens toegewezen wapen,’ concludeert hij. Met zijn vingers trommelt hij op zijn bureau. Dan brengt hij zijn handen naar zijn lippen, tegen elkaar aan, alsof hij gaat bidden. Hij kijkt afwisselend naar het scherm en naar de speelgoedwapens. ‘We noemen hem even voor het gemak de Cluedomoordenaar.’

‘Kunt u erachter komen wie dit heeft gedaan?’ vraagt Maeve. ‘Is er een DNA-onderzoek gebeurd? Dat gaat toch altijd zo?’

‘Is het wapen gevonden?’ wil Gigi weten. ‘Lag de hamer op de grond, of ergens anders?’

Rechercheur Valk legt zijn handen op zijn stoelleuning. ‘Ver-

moedelijk was het een hamer. Dat is niet zeker. En nee, het wapen is nergens aangetroffen. Pas toen de patholoog-anatoom jullie vriendin onderzocht, werd duidelijk dat de verwonding anders was dan die van de andere slachtoffers.'

'Wat kunnen we doen?' Moedeloos staar ik voor me uit.

Hij geeft ons alle vier een kaartje. 'Jullie mogen me bellen wanneer jullie het gevoel hebben in een gevaarlijke situatie te zitten.'

'U neemt ons serieus?' Tatum houdt haar hoofd schuin. 'U gelooft ons?'

'Het is mijn baan om mensen in te schatten,' zegt de rechercheur. 'Ik geloof wat jullie vertellen, maar ik vrees dat ik niet meer kan doen zolang er verder geen bewijzen zijn. Het zou helpen als ik de berichten zou kunnen inzien die jullie ontvangen. En ook de foto's en de video's.'

'Ze verdwijnen meteen nadat we ze hebben gezien,' leg ik uit.

Hij knikt. 'Maar iedereen maakt weleens een foutje. Het is alleen wachten tot het zover is. Misschien lukt het om er een keer een screenshot van te maken. Of gebruik de camera van een andere telefoon om een foto te nemen. En kijk in de tussentijd goed om jullie heen. Negen van de tien keer is het iemand die dicht bij je staat. Iemand die je door en door denkt te kennen. Een vriend, een familielid, een buur ... Ik noem maar wat. Iemand die recht in jullie gezicht liegt.'

's Avonds hebben Tatum en ik dienst in de bioscoop. We zijn opgelucht dat de rechercheur ons serieus neemt en echt wil helpen, ook al is er nu niets wat hij kan doen. Hij heeft in ieder geval een dossier aangemaakt met alle info die we hebben gegeven, en de speelgoed-

wapens zijn in beslag genomen als bewijsmateriaal. Naar de dood van Aysegül wordt een onderzoek gestart. Ze heeft nu officieel haar eigen zaak, los van de schietpartij.

Ay, ik hoop dat je het ons vergeeft dat we je niet konden helpen. En ik hoop dat je weet dat we je nooit zullen vergeten. We zullen er alles aan doen om erachter te komen wie jou dit heeft aangedaan.

Ik veeg een traan van mijn wang en loop naar zaal drie, waar de film over een paar minuten afgelopen is. Met een lege vuilniszak ga ik klaarstaan in het halletje achter de deuren. Wanneer de gasten naar buiten komen, gooien ze hun lege verpakkingen in de zak. Ik knik vriendelijk telkens als iemand zegt: 'Alsjeblieft!' Alsof het niet de normaalste zaak van de wereld is om je shit achter je op te ruimen.

Zodra iedereen weg is, ga ik de lege zaal in. De verlichting is er slecht, maar ik kan goed genoeg zien dat er overal popcorn op de stoelen en in de gangpaden ligt. Zuchtend begin ik met opruimen. Het is geen grote zaal, maar er ligt zoveel zoi dat ik veel langer bezig ben dan ik had gehoopt.

Met mijn rug naar het grote scherm ontdoe ik uiteindelijk de voorste rij stoelen van papiertjes en kleine stukjes nachochips. Ik loop de linkertrap op en kijk nog een keer goed elk stukje vloer na terwijl ik steeds een trede omhoogga.

Opeens zie ik vanuit mijn ooghoek een felwit licht. Ik draai me naar het bioscoop scherm, waar in het midden een tekst op komt te staan:

**HEB JE DE POLITIE
GESPROKEN?**

Tegelijkertijd trilt mijn telefoon in mijn zak. Ik kijk van het grote scherm voor me naar het toestel in mijn hand.

JA / NEE

Mijn armen beginnen te prikken terwijl ik naar de twee keuzes op mijn telefoonscherm kijk.

De woorden lichten op. Ik moet een keuze maken en een antwoord indrukken. Mijn mond en keel voelen zo droog dat het lijkt alsof ik een hap zand heb genomen. Mijn wijsvinger gaat aarzelend naar 'ja', maar op het laatste moment druk ik op 'nee'. Meteen wordt het scherm zwart en volgt er een nieuw bericht op het grote doek.

LIEG NOG EEN KEER TEGEN MIJ EN JE BENT DE VOLGENDE.

Dan opent er vanzelf een filmpje, op het doek en op mijn telefoon tegelijkertijd. Even snap ik niet precies wat ik zie, maar wanneer ik mijn hoofd iets opzij beweeg, wordt me duidelijk dat ik het zelf ben.

Ik draai me om en staar naar mijn telefoon. Ik word nu van achteren gefilmd. Hij staat ergens beneden, in het donker verdekt opgesteld.

Een beetje wankelend begin ik omhoog te lopen. Ik durf niet achterom te kijken. Ik ga sneller naar boven en ren de dubbele deuren in het halletje door. Op het filmpje zie ik mezelf vluchten. Dan wordt mijn telefoonscherm weer zwart.

Aarzelend sta ik stil, maar wanneer ik een ademhaling dichterbij hoor komen, begin ik weer te rennen, zo hard als ik kan. Naar beneden en naar buiten. Ver weg van hier.

THRILLER

FANTASY

LIEFDE

AVONTUUR

= MOEILIJKHEIDSGRAAD

**PASSIONATE
BULKBOEK**

WWW.JONGEJURY.NL

f/jongejury